Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het Blauwe Kasteel

Er was eens een heks in een ver land, die op een hoge berg woonde. Elk jaar kwam ze naar het land beneden en verscheen bij het paleis van de koning om een zak met goud te vragen.
Op een avond, toen de koning en zijn koningin een groot feest vierden ter ere van de geboorte van hun dochtertje, prinses Lily, kwam de oude heks naar het paleis en vroeg om haar zak met goud.
"Zeg haar dat ze weg moet gaan," zei de koning tegen zijn dienaar. "Ik heb al het goud, wat in de kluizen lag, gebruikt voor het feest; volgend jaar moet ze maar terugkomen."
De oude heks werd erg boos toen ze deze boodschap hoorde. Ze verstopte zich op het terrein van het paleis tot iedereen die nacht sliep. Toen ging ze het paleis binnen en nam de babyprinses mee.
De koning en de koningin waren buiten zichzelf van verdriet toen ze ontdekten dat ze hun dochter kwijt waren. Ze loofden grote beloningen uit voor de terugkeer van hun dochter, maar ze konden haar niet vinden.
"Zoek de oude heks die hier op de avond van het feest kwam," zei een van de wijzen van de koning, "en je zult de prinses vinden."
Ze zochten overal naar de heks, maar ze konden haar niet vinden. Als iemand de berg wilde beklimmen waar

de oude heks woonde, werden de insecten die rondvlogen zo dik als mist en wolken en konden ze niet zien waar ze heen moesten.
De een na de ander gaf de poging op en na een tijdje rouwden de koning en koningin om hun dochter alsof ze dood was. De oude heks kwam nooit meer naar het paleis.
De koning en de koningin kregen vervolgens nooit meer kinderen en ze rouwden elke dag omdat er niemand zou kunnen regeren als zij er niet meer waren.
Op een dag zei een van de wijzen van de koning tegen hem: "In een grot in het bos woont een oger die een prachtig paard heeft; het wordt gehouden in een stal van marmer, het hek is van goud, en het paard wordt gevoed met maïs dat groeit in een veld vol parels.
"Als we dit paard kunnen krijgen, kunnen we misschien de berg beklimmen waar de oude heks woont, en misschien leeft de prinses nog."
"Maar hoe kunnen we dit paard krijgen?" vroeg de koning.
"Ah! Dat is het moeilijke gedeelte," antwoordde de wijze man. "Het betoverde wezen kan alleen worden gevangen en bereden door iemand die hem kan voeden met de magische maïs, en er wordt gezegd dat iedereen die probeert de maïs te verzamelen van het parelveld, zal zinken en moet rennen voor zijn leven, zodat alleen de oger, die de magische woorden kent die de parels ervan weerhouden hem naar beneden te trekken, de maïs kan verzamelen."
Toen de koning dit hoorde, liet hij alle prinsen van het land naar zijn paleis komen. Toen ze aankwamen,

vertelde hij hen dat hij zijn koninkrijk zou geven aan degene die het betoverde paard van de oger kon vangen en beklimmen en daarmee de verloren prinses Lily kon vinden. Zij zou dan zijn vrouw worden.
Maar alle prinsen waren rijk genoeg en wilden zo'n risico niet nemen, vooral omdat ze Prinses Lily nog nooit hadden gezien.
Toen stuurde de koning een boodschap naar alle arme jongemannen in zijn koninkrijk om naar hem toe te komen. Hij deed hen hetzelfde bod, maar een voor een keerden ze zich af, en tenslotte bleef er alleen nog een arme jonge boer over.
"Ik zal het proberen, Uwe Majesteit," zei hij, "maar ik zal niet met de Prinses trouwen tenzij ik van haar kan houden, en als zij niet met mij wil trouwen, zal ik u ook niet aan dat deel van de overeenkomst houden, maar ik zal wel het koninkrijk nemen als ik uw kind terugbreng."
Die nacht ging de boer naar een fee die in het bos woonde en vroeg haar om hem te helpen.
"Je kunt het veld van magische maïs alleen betreden door de magische schoenen van de oger te dragen, en hij slaapt ermee onder zijn bed. Ze zijn met een zijden draad aan de grote teen van zijn rechtervoet vastgebonden, en niemand kan ze doorknippen of breken zonder de oger wakker te maken.
Ik zal je een veer geven, en als je het geluk hebt om zijn kamer binnen te gaan zonder betrapt te worden, want hij wordt goed bewaakt door een hond met twee koppen, gebruik dan deze veer om zijn linkervoet te kietelen en je kunt de zijden draad doorknippen zonder

dat de oger het door heeft. Dit is alles wat ik kan doen om je te helpen. De hond met twee koppen is niet in mijn macht om in bedwang te houden."
Dus de boer nam de magische veer en ging die nacht naar het kasteel van de oger in het bos en wachtte tot hij zijn gesnurk hoorde, en toen haalde hij twee grote botten uit zijn zak.
Hij opende de deur van het kasteel, want de oger was voor niemand bang en deed 's nachts zijn deur niet op slot.
De tweekoppige hond gromde en sprong op de boer af, maar hij stopte snel de botten in de bek van elke kop en dat maakte hen stil.
De twee koppen begonnen te eten en terwijl ze aten, sloop de boer zachtjes de kamer van de slapende oger binnen en kietelde zijn linkervoet, die onder het beddengoed uitstak.
De oude reus begon te lachen, en hij lachte zo hard en luid dat er geen ander geluid te horen was; en de boer had tijd om de dunne draad die aan de magische schoenen was vastgemaakt met één hand te breken, terwijl hij de linkervoet van de reus bleef kietelen met de veer die hij in zijn andere hand hield.
Toen hij de schoenen onder zijn arm had, sloop hij zachtjes weg van het bed, terwijl de oger nog steeds lachte.
De hond met de twee koppen was nog steeds bezig met het eten van de botten, en de boer ging naar buiten en ging op de trappen van het kasteel zitten om de magische schoenen aan te trekken.

Hij had net de schoenen aangetrokken, toen de hond met de twee koppen de botten op had en een geblaf liet horen dat de boer in eerste instantie voor onweer hield.
Hij rende naar het parelveld waar de magische maïs groeide en was net bezig de kolven te plukken toen de oger uit zijn kasteel kwam rennen, gevolgd door de hond met de twee koppen, met beide bekken wijd open en het leek erop dat de hond hem wilde verslinden.
De boer rende het veld uit, maar niet voordat de oger er ook was. Maar de oger verdween snel uit het zicht, want hij zonk, terwijl de parels zich boven zijn hoofd sloten. Want natuurlijk vergat hij zijn schoenen toen hij de tweekoppige hond hoorde blaffen. Hij dacht ook dat ze aan de grote teen van zijn rechtervoet vastgebonden waren.
Maar hoewel hij van de oger af was, was hij niet van de tweekoppige hond af, die hem achterna rende, zijn twee rijen grote tanden liet zien en de hele tijd blafte. Maar de boer was de hond ver vooruit, dus hij bereikte de stal op tijd en voerde de magische maïs aan het betoverde paard, dat op een heel vriendelijke manier hinnikte en de boer op zijn rug liet klimmen.
Het paard droeg een hoofdstel van goud en zilver, afgezet met robijnen. Hij was spierwit en had een zadel van paars fluweel, afgezet met goud en zilver.
Het was een paard waar een koning op zou kunnen rijden, en de arme boer zag er vreemd uit op zijn rug.
Zodra de boer de binnenplaats van het kasteel binnenreed, stormde de tweekoppige hond naar de

achterbenen van het betoverde paard om hem te bijten maar het paard schopte naar hem.
De boer keek om om te zien wat er met de hond was gebeurd, maar hij was nergens te bekennen. Op de plek waar hij had gelegen, lag een grote, zwarte rots met een puntige bovenkant, die leek op een stel enorme tanden.
De boer had nu beide achtervolgers verjaagd en reed weg in de richting van de berg waar de heks volgens de koning woonde.
Het betoverde witte paard rende de berg op, alsof het vleugels had in plaats van poten, en binnen een paar minuten had hij de boer naar de top gedragen.
De boer keek om zich heen en verwachtte een grot te zien. Tot zijn verbazing zag hij alleen een bos met bomen, waar door de bladeren iets glinsterde dat op een huis leek.
Toen hij dichter bij het bos reed, zag hij een diepblauw kasteel van glas, zonder deuren of ramen. Binnenin zag hij een meisje dat ronddraaide.

Ze keek op toen de schaduw van het paard en de ruiter op het glazen kasteel viel, en haar ogen werden groot van verbazing. Maar voordat de boer van zijn paard kon springen, kwam er een oude vrouw door de vloer van het huis en tikte het meisje met haar stok op het hoofd, waarna ze in een muis veranderde.
De boer was te verbaasd om, gedurende een minuut, te bewegen, maar het lachen van de oude vrouw bracht hem tot bezinning en hij wist dat zij de heks moest zijn.

"Ha, ha! Je hebt het paard gevangen, maar je kunt de prinses niet terugbrengen totdat ik dat wil!" schreeuwde ze en verdween vervolgens door de vloer.

De boer liep om het blauwe kasteel heen, maar hij kon geen deur of raam vinden, of een andere opening.
Hij leidde het paard aan zijn gouden teugel toen het plotseling een van zijn voorpoten optilde en tegen het blauwe kasteel schopte.
Het blauwe glas brak en de boer zag een opening die groot genoeg was om naar binnen te gaan.
Hij stond op het punt dat te doen, en liet het betoverde paard buiten staan, toen hij een andere klap hoorde: het betoverde paard volgde hem naar binnen; het had een gat in het glas gebroken dat groot genoeg was voor hen beiden om naar binnen te gaan.
De muis zat gehurkt in een hoek van de kamer. De boer pakte haar voorzichtig op en stopte haar in zijn zak.

Het paard liep naar de plek waar de oude heks was verdwenen en tikte drie keer met een van zijn voorpoten op de glazen vloer, en de oude heks kwam uit de vloer. Maar deze keer lachte ze niet; ze zag er bang uit en beefde, dus ze moest op haar stok leunen om niet te vallen.
Het betoverde paard pakte haar bij haar jurk en schudde haar drie keer heen en weer. Uit haar zak viel een zwarte boon met een witte vlek erop.
Terwijl de boon viel, schreeuwde de oude heks en viel op de grond. Het paard pakte de boon op en slikte hem door.
De boer bleef al die tijd staan kijken naar alle vreemde gebeurtenissen. Hij durfde niet te bewegen, bang dat hij de betovering zou verbreken, en hij vroeg zich af wat er nu zou gebeuren.
Terwijl het paard de boon inslikte, leek hij uit het zicht te verdwijnen en een blauwe mist vulde de kamer. Toen het opklaarde, zag de boer een knappe jongeman waar het paard had gestaan, en waar de heks had gestaan, was een diep gat.
"Is ze erin gevallen?" vroeg de boer, niet wetend wat hij verder moest zeggen.
"Nee, in dat gat kunnen we de magische toverspreuk vinden die de Prinses weer in haar eigen vorm zal brengen," zei de jongeman. "De heks verdween in de blauwe mist."
"Laten we snel de magische toverspreuk proberen te vinden," zei hij terwijl hij in het gat sprong, en de boer volgde hem.

Er was een ladder waarlangs ze naar beneden klommen, en ze gingen steeds verder naar beneden totdat het leek alsof ze nooit de bodem zouden bereiken. Maar uiteindelijk raakten hun voeten iets stevigs en zachts en stonden ze in een prachtige kamer op een tapijt van blauw fluweel. De kamer was behangen met fluweel in de kleur saffier en de stoelen waren van gepolijst goud met fluwelen zittingen. In het midden van de kamer klaterde een gouden fontein en het water viel in een bassin van saffier.
"Dit is de magische fontein," zei de jongeman. "Je moet het muisje erin gooien als je de prinses terug wilt brengen."
De boer haalde het trillende muisje uit zijn zak. "Het is bang," zei hij. "Ik gooi het niet graag in het diepe water."
Zonder te antwoorden greep de jongeman de muis van de boer af en gooide haar met grote kracht in de fontein, waarna de muis uit het zicht verdween.
"Oh, je hebt haar gedood!" zei de boer, terwijl hij met angstige ogen in het diepblauwe water keek.
Toen zag hij een hoofd langzaam uit de bodem van het blauwe bassin oprijzen; toen kwam het hoofd boven het water uit; en vervolgens stapte er een prachtig meisje uit de fontein, haar gouden haar helemaal nat en glanzend.
Er kwam een zachte, warme bries door de ramen en al snel waren haar haar en kleren droog. De boer dacht dat hij nog nooit iemand zo mooi had gezien als de Prinses.
"Ik ben de Prins die in het paard van de oger is veranderd," zei de jongeman, zich tot de Prinses

richtend. "Ik werd gestolen op hetzelfde moment dat jij werd gestolen en de oger die de echtgenoot was van de heks nam mij mee en de heks nam jou mee, maar deze jonge boer heeft ons gered, want hier werd de magische boon bewaard die mij in mijn eigen vorm herstelde, en als het niet was geweest voor een fee die op een nacht naar me toe kwam en me het geheim vertelde, zou ik nooit mijn eigen vorm hebben teruggekregen."
Terwijl de Prins sprak, zag de boer de Prinses hem met een liefdevolle blik aankijken. Hij wist dat de Prinses niet voor hem was. Bovendien wist hij dat hij nooit gelukkig zou zijn in een paleis.
Ze begonnen rond te kijken en zagen dat ze in het prachtige paleis waren waar de oude heks had gewoond. Maar nu ze voorgoed weg was, zei de boer dat hij het als zijn beloning zou beschouwen en dat hij de prins en de prinses naar haar vader zou laten terugkeren.
In de stallen vonden ze prachtige witte paarden, en op een daarvan reden de Prins en Prinses weg nadat ze de boer hadden beloofd naar hun bruiloft te komen en met de bruid te dansen. "Want we zullen je nooit vergeten," zei de Prinses, "en we moeten voor altijd vrienden blijven."
De vader en moeder van de Prinses luisterden naar het verhaal dat de Prins vertelde, en toen zei de koningin: "Ik kan zien of dit mijn verloren kind is of niet. Laat me je linkerschouder zien; ze draagt haar naam op die schouder als ze ons kind is."

De prinses ontblootte haar schouder en daar zag de koningin een kleine lelie, wat bewees dat het haar kind was.
De koning gaf een groot feest ter ere van de terugkeer van zijn dochter, en de prins en prinses trouwden; en de boer danste op de bruiloft zoals hij had beloofd.